

Kerende kansen

Al zolang ik deze column in H&W schrijf, koester ik het plan om ooit het begin te gebruiken van een gedicht dat Isaak da Costa rond 1890 schreef. Het boeide mij in de derde klas van het gymnasium en is mij altijd bijgebleven. Da Costa was een bekend dichter die om allerlei redenen vijftwintig jaar niets publiceerde. In mijn romantische fantasie heb ik altijd gedacht dat hij depressief was geweest. Daarna kwam hij, na al die jaren, zo fabelachtig terug:

*Kan het zijn dat de lier,
die sints lang niet meer ruischte,
die sints lang tot geen harten
in dichtmuzijk sprak,
weer op eens van verrukking
en hemellust bruischte
en in stroomende galmen
het stilzwijgen brak?*

*Kan het zijn dat een ader,
verstikt en vergeten,
schoon eens mede
van jeugdige zangtonen vol,
thands op nieuw, door een stout maar
gelukkig vermeten,
in den zandgrond geraakt,
weder uitschoot en zwol?*

Kijk, dan ben je er echt wel weer helemaal bij!

Aan het eind van elke episode waarin de non-hodgkin opspeelde of de - vermeende - bijwerkingen daarvan, dacht ik: als ik weer helemaal boven Jan ben, dan kom ik brutaalweg met dit gedicht op de proppen. Maar ik ben eigenlijk nooit zó pontificaal herrezen dat ik het gedicht een passende begeleiding vond. Maar nu durf ik niet langer te wachten. Het gaat beter, dank u. De stomp (plastisch chirurg) komt er vooralsnog niet, de status quo van een open been forever (thuiszorg) waarschijnlijk evenmin. Want de genezing is onmiskenbaar. Reden voor enig optimisme over een herleven. De beheerders van de zuurstoftank van het AMC en de poli Flebologie van de VU strijden er nu over wie de onmisken-

bare genezingstendens van de wonden mag opeisen. Beide partijen begonnen op hetzelfde moment met behandelen en twee factoren tegelijk veranderen maakt nu eenmaal heel veel conclusies onmogelijk. In de wetenschapspraktijk betekent dat meestal dat beide partijen menen hun gelijk te hebben aangetoond.

Ik had misschien beter kunnen wachten met Da Costa's gedicht tot ik weer helemaal het heertje ben. Maar er treedt elke week een nieuwe verrassing op en bovendien worden de paadjes waarover ik periodiek langs de afgrond loop, naar mijn gevoel almaar smaller.

Bij helingsprocessen hoort tegenwoordig dat je de gewenste toestand (in mijn geval een geheel genezen been) zo actueel mogelijk voor je ziet: het zogenaamde visualiseren. Schaatsers laten op die manier de hele 1500 meter aan hun geestesoog voorbijgaan, elke bocht en elk recht stuk wordt in hun hoofd doorgenomen. Ik heb dat visualiseren veel gedaan en ben wel benieuwd of zoiets de genezing nou daadwerkelijk helpt. De enige manier om dat te achterhalen is opnieuw zo'n wond krijgen en dan níet visualiseren. Dat lijkt mij geen optie...

Omdat ik in meerdere ziekenhuizen kom, bezoek ik ook de diverse bijbehorende apotheken. Die hebben een prachtig systeem! Gevoed met je naam en geboortedatum kan elke apotheek je hele farmaceutische doopceel lichten. Een enorme opluchting? De bekende Nederlander naast mij gaf ook zijn geboortedatum en mocht even plaatsnemen. Niet lang daarna stonden drie dames achter het scherm zijn heden en verleden te lezen, en zij waren oprecht verbaasd (en geamuseerd). De voordelen van het geautomatiseerde systeem zijn natuurlijk groot, maar enige privacy bestaat eenvoudig helemaal niet.

Vanmorgen las ik dat de Eerste Kamer het EPD gaat tegenhouden. Dat lijkt mij een goed idee, want die dossiers worden ongetwijfeld slecht bijgehouden en zijn dan niets waard. In mijn dossier bij de VU heeft een van de (vele) specialisten het woord 'diabetes' opgeschreven, toen hij mij vroeg of ik dat had. Het antwoord was 'nee', maar het is blijven staan en

iedere keer als ik een nieuwe specialist tref, begint hij weer over die suiker... Anderzijds blijkt de fout in de dosering van de chemokuur, die mij op de rand van de afgrond bracht, in het geheel niet in het dossier voor te komen. Ik heb daarover nog een (gehonoreerde) klacht ingediend, maar het leek de dokters beter het dossier er niet mee te ontsieren... En wat betreft die privacy? Toen ik onlangs in een kamertje op de dokter moest wachten, was op zijn scherm het dossier van een collega-patiënt geopend, dat ik vrijwel geheel gelezen heb. Heel wijs dus van de Eerste Kamer om een stokje voor het EPD te steken.

Als u dit leest is het volop lente. Mocht mijn toestand mede door het mooie weer verder verbeteren, dan zal ik de volgende keer beginnen met een eigen gedicht waar die Isaac nog een puntje aan kan zuigen. ■

Hans van der Voort

hvdvoort@knmg.nl

